

Szociális Forradalom

Szalay András

1884.02.14

E szót hallottuk hangoztatni parlamenti üléseken, úgy külföldön, mint nálunk. A szociális forradalom kitörhetéséről beszélnek főpapi körökben, arisztokraták, tőzspolgárok, tőkepénzes uzsorások, nemkülönben értelmes munkások. Míg amazok borzadnak az üres szótól is, hacsak hallják a szociális forradalom közeli kilátásba számíttatását, addig emezek lelkesedve várják ama nagy nap elérézését.

Honnét ez a nagy eltérés, hogy amitől a nép egy osztálya borzadva retteg, fél a nép más osztálya szomjazva várja? Mért fél az uralkodó osztály, ha igazsága és joga van? Miért nem lép fel nyílt számadásra a követelőkkel, ha igazolni képes jogos álláspontját? Hisz kezében a hatalom! Akinek kezében van a megdönthetetlen igazság és az elvitázhatatlan jog fegyvere, nyugodt lelkiismerettel, bátran megy az nyílt támadásra, mindenkor, mint ment Krisztus a római helytartó elé igazságérzetének tudatával. A tőzspolgári osztálynak, mely a jelenben uralja a népet, csak az erőszak és a hatalom van a kezében, de joga nincs. Azért félnek, rettegnek és kapkodnak, minden oly eszköz után, melyekkel bitor hatalmukat még tovább is fenntartani vélik. Mert látják, hogy az elnyomott nép a szolgaság jármából kivetkőzni készül és mint nehéz álomból felébredt férfi, bosszúállólag kiált "ne tovább"-ot a jogbitorló hatalomnak világszerte.

A munkásnép fölébredt azon szellemet bilincselő mámorból, melybe a papi ámitás vezette, fölébresztette a nélkülözés, a nyomor. Igen, a nagy nyomor, melyben a munkásosztály teng. Honnét a munkásosztály nyomora? Ezt kérdik sokan, kik a nyomort nem ismerik, kevésé a népek helyzetét, úgy vélekednek, hogy azok, kik nélkülözésnek vannak kitéve, munkakerülők, rest naplopók.

Ez téves felfogás, ez nem igaz; akik csavargással lopják az időt, rendes mesterségük "törvényes" vagy törvénytelen lopás, azok jajdulnak fel a hatalom ellen. A nép nyomora a napról-napra fejlődő gyáripár, a nagybani termelés, a tőke uralmából ered, a pénz tőzsérek gépekkel berendezett gyáraikban, midőn a kereskedelmi forgalomban annyi árucikkeket gyártanak, hogy raktáraik is tömve maradnak, így történik a tömeges munkások elbocsájtása, mely megteremti a nyomort.

Dehát hová tette a munkás a munkabérének a fölöslegét akkor, mikor a munkáskéz kapós volt, hogy mikor a munkaszünet beáll, már nincs is mit ennie? Ezt a nagy kérdést vetik fel a dőzsölők, ahelyett, hogy azt kérdeznék, legalább akkor, mikor dolgozott, élt- e rendesen? Mit kérdeznak ők bármit is, hisz nagyon jól tudják, hogy egy magánzó nőtlen munkás, ha jól tud zsugoroskodni, ehét száraz kenyeret, családapa már koplalásnak van kitéve családjával együtt, mert oly csekély díjazásban részesül, hogy azt nem is nevezhetjük munkadíjnak.

Honnét ered, hogy a munkabér úgy megcsökkent? Talán a munkások kevés munkát végeznek és nem hasznosat? Még soha nem végeztek a munkások annyi munkát és hasznosabbat, mint ma végeznek; de mivel minden kereskedelem és ipar a tőke hatalmában van, hogy a tőkepénzesek egymással versenyez-hessenek és a tőkájüket minél nagyobbra növelhessék, rövid idő alatt a munkabér letörésével kezdték a gazdálkodást; és ha a munkás panaszkodott, hogy kevés a bér, azzal vigasztalták, hogy legyen szorgalmasabb, végezzen több munkát, többet keres, így volt a munkás kénytelen évről- évre kevesebb díjért többet dolgozni, míg végre idejutottunk, hol ma vagyunk, hogy a munkás a tőke által kirabolt koldus. Vegyük csak bonckés alá, hogy ki az a munkás és ki ő a társadalomban? Nem- e a munkásság a tőke megteremtője és mindazon árucikké, melyekkel telvék a raktárak és ő fázik, didereg annak hiányában. Hát a sok gabonát, élelmiszereket ki termelte és gyűjtötte a magtárba. Nem- e a munkás? de a pénztőzsér elzárja az éhező nép elől, hadd haljon éhen, míg az ő magtárában a gabona az állástól romlik el, inkább ez történjék, minthogy az éhezők nyomorán enyhítene, mert ő nyerni akar. Ez a mai kor vézna képe, nem csoda tehát, ha a válságok korszaka közeleg, midőn 300 000 munkás, Párizsban kenyér nélkül gyűlésez és követel a kormánytól kenyeret mindenek előtt kenyeret, gyorsan; mert az éhséget semmiféle törvénnyel elfojtani nem lehet és a megélhetéshez mindenkinek joga van, ezen tudattal járt Párizs utcáin nagy csoportokban az éhező, keresetnélküli munkásnép "Éljen a szociális forradalom!" kiáltásokkal, mert tudják, hogy a kormány nem képes helyzetükön segíteni, ha nyújt is pár milliót, az csak annyit ér, mint egy csepp víz a tengerben, fölemészti a nagytőke, mely fölemészttette munkaerejét. A kormány nem tehet sehol semmit a munkanélküli nép érdekében. A pénztőzsérekre nem gyakorolhat pressziót, hogy azok javítassák a munkabért, mert egyedüli támaszát azok képezik; ha a munkabért emelné, ők jönnének rövidebbre. E szerint egyedül a szociális forradalom van hívatva a munka és tőke közötti

kérdést megoldani, mely a közeljövőben el fogja borítani Európát; legalább azt engedik következtetni mindazon jelenségek, melyek hol egyik, hol másik államban történnek, melyeket mint a szociális forradalom előcsatározásait lehet tekinteni; mert a nép nyomora oly nagy fokra hágott, hogy elviselhetetlen tovább.

Munkások! fogjunk szervezkedéshez, kikre elviselhetetlenül nehezedik a tőkerendszer uralma, ha ütött a tett órája, a szociális forradalomra készen legyünk, hogy a kényszer eszközeivel lerázhassuk azt magunkról, melyeket elleneink ismertettek meg velünk; közeleg az idő, ne hagyjunk sok időt a gondolkodásra, az önvédelemre mindenkinek joga van!

Anarchista könyvtár

Szalay András
Szociális Forradalom
1884.02.14

letöltve 2024.09.05 -én a
<https://reszgehajo.hu/anarchizmus/szalay-andras-szocialis-forradalom/> URL-ről.

hu.theanarchistlibrary.org